

Må det lægges til grund, at moderen i konceptionsperioden ikke har haft seksuelt forhold til andre mænd, skal den pågældende efter stk. 2, 1. pkt., dømmes som far, hvis der ikke foreligger omstændigheder, der gør det usandsynligt, at han er barnets far. Der kan her bl.a. lægges vægt på det seksuelle forholds tidsmæssige placering i konceptionsperioden og på eventuelle oplysninger om sterilitet m.v.

Må det omvendt lægges til grund, at moderen i konceptionsperioden også har haft seksuelt forhold til andre mænd, kan der efter stk. 2, 2. pkt., nr. 1, afsiges dom til faderskab, såfremt ingen af disse mænd efter udfaldet af retsgenetiske undersøgelser er barnets far, dvs. at deres faderskab er udelukket med en vægt på 10.000 til 1 (99,99 %). Bestemmelsen omfatter således tilfælde, hvor der kun er gennemført retsgenetiske undersøgelser af nogle af faderskabsmulighederne.

Er der andre faderskabsmuligheder, som heller ikke er undersøgt retsgenetisk, kan bestemmelsen ikke anvendes. I så fald kan bestemmelsen i stk. 2, nr. 2, imidlertid anvendes, såfremt det dog må anses for overvejende sandsynligt, at ingen af disse er barnets far. Bestemmelsen forudsættes således, under hensyn til den væsentlige usikkerhed, der i almindelighed vil være i disse tilfælde, anvendt med tilbageholdenhed.

I *stk. 3* bestemmes det, at det ved anvendelsen af den nævnte bestemmelse i stk. 2, 2. pkt., nr. 2, skal tillægges betydning, om moderen har været gift eller levet sammen med en af de pågældende mænd i konceptionsperioden. Bestemmelsen indebærer, at det nævnte forhold kan indgå i bevisvurderingen på lige fod med andre relevante bevisdata.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.11.

Til kapitel 4

Genoptagelse

Kapitlet indeholder regler om genoptagelse af faderskabssager.

Ved genoptagelse forstås, at en sag prøves påny, efter at faderskab er registreret efter §§ 1-3, og seks måneders-fristen i § 5 er udløbet, at en sag er afsluttet ved anerkendelse for statsamtet efter § 14, og 6-måneders-fristen i § 5 er udløbet, at en sag er afsluttet ved anerkendelse for retten efter § 19, at en mand er dømt som far ved retten, jf. § 20, eller at en faderskabssag er sluttet ved statsamtet eller retten, uden at barnet har fået en far.

Afgørelse af, om en sag skal genoptages, skal i første omgang træffes af statsamtet. Det gælder, uanset om sagen i sin tid er afsluttet i statsamtet eller retten.

En part kan imidlertid forlange spørgsmålet indbragt for retten.

Genoptagelsesreglerne er ens for børn af gifte og ugifte forældre.

At barnet er bortadopteret, er ikke i sig selv til hinder for, at faderskabssagen genoptages. Dette vil navnlig kunne være relevant ved genoptagelse efter § 21 om tilfælde, hvor faderskabet aldrig er fastslået. Der henvises nærmere til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.14.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.12.

Til § 21

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om genoptagelse i tilfælde, hvor barnet i sin tid ikke har fået en far, dvs. hvor faderskabet ikke er fastslået ved registrering, anerkendelse eller dom.

I *stk. 1* fastsættes det, at sagen skal genoptages efter anmodning fra moderen eller hendes dødsbo, fra barnet eller dets værge eller dødsbo eller fra en mand som efter § 6, stk. 1, har ret til at få prøvet, om han er barnets far.

Adgangen til at forlange genoptagelse er i de beskrevne tilfælde uden tidsmæssig begrænsning. En indholdsmæssig begrænsning følger imidlertid af *stk. 2*. Efter denne bestemmelse kan der kun ske genoptagelse, hvis det antageliggøres, at en bestemt mand kan blive barnets far.

En helt uunderbygget anmodning om genoptagelse fra en af de nævnte personer vil således ikke kunne imødekommes. Henvender en mand sig f.eks. år efter barnets fødsel og angiver at være (mulig) far til barnet, og benægter moderen at have haft et forhold til den pågældende mand, må genoptagelse afvises, medmindre andre særlige forhold taler for mandens påstand.

Er barnet myndigt, følger det af *stk. 3*, at genoptagelse ikke kan ske mod dets vilje. Det indebærer, at statsamtet i det omfang, det er muligt, må indhente en udtalelse fra barnet.

Til § 22

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om genoptagelse i tilfælde, hvor faderskabet er registreret, anerkendt eller fastslået ved dom m.v., men hvor moderen eller hendes dødsbo, barnet eller dets værge eller dødsbo og faderen eller hans dødsbo i enighed anmoder om genoptagelse.

I sådanne tilfælde skal sagen efter *stk. 1* genoptages. Det er således ikke tilstrækkeligt, at kun en af parterne anmoder om genoptagelse.